

Finantsudvalget. Imidlertid har jeg hørt en enlig Tugl slynge om, at Finantsudvalget vilde behandle disse Dplysninger som Andragender, der saa fik en Slags Godkjendelse paa et senere Trin i Form af en Henviisning til Indenrigsministeren, som vist ikke vil have Noget imod at modtage dem paa den Maade. Jeg kan godt forstaa, at den høitærede Minister ved Sagens tidligere Behandling frabad sig en Bevilling paa dette Punkt, idet han ikke vidste, hvad han skulde gjøre med den, men naar det nu viser sig, at der er saadanne Foreninger, som styres af hæderlige og paa- lidelige Mænd, og at der stadig kommer nye Foreninger til, saa tror jeg ikke, der kan være Noget i Veien for at lade disse Foreninger tilflyde et lille Tilskud, mod at de selv tilflyde et lige saa stort eller dobbelt saa stort, eller hvad man nu maatte finde passende. Jeg skal slutte med at omtale det Forslag, der er kommet igjen om en Bevilling til Søfartens Fremme. Hvis jeg ikke ved forrige Behandling af Finantsloven havde hørt Ordet saa meget og saa ofte, vilde jeg den Gang have lagt et godt Ord ind for denne Bevilling; men der er jo en Grændse, som man nødvendig skal overstige, i Henseende til Benyttelsen af Ordet. Jeg kan i Grunden ikke sige fuldt ud, hvad jeg mener, men det forekommer mig virkelig, at der næsten maatte høre en vis Undseelse til ved 2den Behandling at gaa ind paa Regtelsen af dette Beløb, naar man ser hen til, fra hvilken Kilde egentlig Forslaget om at negte dette Beløb stey sig. De Bevæggrunde, der have været til at foreslaa det negtet, ere blevne mistydede og kunde næsten heller ikke Andet end mistydes, havde jeg nær sagt; det ser næsten ud for Menigmands Dine — med os Finantskyndige og i andre Retninger mere klar- og Skarpseede er det naturligtvis en anden Sag — som et Slags fint Brødnid. Jeg skulde derfor tillade mig at lægge et godt Ord ind for Forslaget under Nr. 33; jeg tror, at de Penge ville være saa godt anvendte, som kun sjældent er Tilfældet med Penge, der bevilges i lignende Diemed.

Th. Nielsen. Det er for at begrunde et Vædringsforslag, som er stillet af ærede

Medlemmer af Finantsudvalget i Forening med mig, at jeg har begjært Ordet, nemlig Forslaget under Nr. 25. Dette Vædringsforslag har jo nu faaet adskillige Stud, og efter den stærke Maade, hvorpaa navnlig den sidste ærede Daler udtalte sig, mente han vel sagtens endog saa, at det var Grundstud. Jeg skal her imidlertid minde om et Ord af en tidligere Kultusminister, nemlig Biskop Kierkegaard, idet han nemlig, da der saaldt i Formen meget stærke Ord lige overfor et Forslag af ham, sagde: „Ere de stærke Ord da de sande?“, og dertil svarede: „Efter min Forstand behøve de sande Ord ikke at være stærke i Formen, men snarere omvendt“. Det forekommer mig, at hvad der kom fra det ærede Medlem, der sidst talte, var saa stærkt i Formen, at man kunde komme til at tvivle Noget om Sandheden af Indholdet. Han lod falde nogle Ord om, at hvis han havde saa mange Venner i Raadet som Andre — han henpegede her til Christian den Andens Ord — saa var vel for Finantsudvalgets Vedkommende Udfaldet blevet et andet. Jeg kan ikke negte, at det er stærke Ord, men om de ere sande, vil jeg sætte et Spørgsmaalstegn ved, thi Flere af os, der sidde i Finantsudvalget, have viist, at vi vare Husmandsvenner, da det ærede Medlem ikke var med, og derfor kunne vi tage os slige Sigtelser meget let; de falde snarere tilbage paa den Mand, fra hvem de komme. Hvad angaar selve det Vædringsforslag, som vi have tilladt os at stille under Nr. 25, da indvendte den høitærede Ordfører mod det, at det let kunde medføre, at Hensynet til Naboer og Bekjendte kunde faae en utilbørlig Indflydelse, hvis Sogneraadene skulde uddele Summerne, idet man jo i Reglen er blødhjertet og godhjertet lige overfor dem, som bo nærved En; men jeg skal dertil bemærke, at denne Sætning i alt Fald kun kunde anvendes her, der som Sogneraadene skulde uddele Summerne. Dette er jo imidlertid slet ikke Tilfældet, idet ærede Medlemmer ville se, at Summen skal fordeles, ikke af Sogneraadene, men af Amtsraadene, ganske vist efter indhentede Erklæringer fra Sogneraadene, Noget, der imidlertid ingenlunde forhindrer, at Amtsraadene kunne lade indhente